

[Arbejds- og Socialministeren.]

Hjælpeøstøttelse, samt Udgiften til Driften af Alderdomshjem og billige Boliger for Aldersrentenydere, der under Forudsætning af, at Grænsen for Raadighedsbeløbet for personlige Tillæg blev ansat til 15 pCt., kan anslaaes til i alt 84—85 Mill. Kr. for Finansaaret 1946—47. Vi kommer saaledes op paa en samlet anslaaet Udgift til Rentenyderne i 1946—47 paa ca. 290 Mill. Kr.

Disse Udgifter vil imidlertid ikke være konstante i de efterfølgende Aar, idet Aldersklasserne over 60 Aar vil komme til at udgøre en stadig stigende Del af Danmarks Befolkning. Antallet af Aldersrentenydere vil saaledes under Forudsætning af, at Nettotilvæksten i den kommende Tid bliver den samme som i senere Aar, i Løbet af de 15 Aar fra 1946 til 1961 stige fra ca. 215 000 til 276 000, hvilket vil medføre en Stigning i de nuværende Aldersrenteudgifter paa ca. 65 Mill. Kr. alene som Følge af Tilvæksten i Antallet af Aldersrentenydere.

Jeg skal i øvrigt ikke trætte de ærede Medlemmer med Gentagelser af, hvad jeg sagde i min Tale i Februar, men kun pege paa det Forhold, at Antallet af Personer i de mest produktive Aldersklasser — fra 20 til 60 Aar — i de følgende Aar kun vil stige ganske svagt, hvilket jo ikke kan være uden Indflydelse paa Nationalindkomstens Størrelse.

Det kan derfor efter min Mening blive nødvendigt nærmere at overveje Spørgsmaalet om en udvidet Overbygning paa Aldersrenten gennem et eller andet Opsparingsystem for alle Borgere med beskedne maanedlige Beløb. Hvorledes dette nærmere skulde udformes, maa naturligvis overvejes af en Kommission, men jeg tror ikke, at man ud over det, som nærværende Lovforslag tilbyder, kan komme meget videre ad den rene Forsørgelseslinie, som den nuværende Aldersrenteordning hviler paa.

Man kan efter min Mening ikke fortsat henvise til, at Befolkningen ikke kan bære Byrden ved et maanedligt Bidrag til et Supplement til Aldersrenten. Den store Befolknings Levestandard befinder sig jo ikke længer paa det lave Niveau, som Tilfældet var, da vi fik den første Lov om Alderdomsunderstøttelse i 1891, og naar man ser, hvad den jævne Mand har Raad til her i Landet, kan jeg ikke tro, at han ikke skulde kunne overkomme at spare nogle Krøner op om Maanednen til Betyggelse af Alderdommen.

I mine Bemærkninger før om, hvad Udgifterne til Rentenyderne er anslaaet til i 1946—47, er der set bort fra saavel de Ud-

gifter, som vi i indeværende Finansaar har haft til Eengangstillæggene, der for et helt Finansaar vilde andrage ca. 47 Mill. Kr., som fra Rentenydernes Andel i Rabatordningen, som kan anslaaes til ca. 19 Mill. Kr. i 1945—46. Dette skyldes følgende Forhold:

For saa vidt angaar Eengangstillæggene, blev der, som man vil huske, ydet et Tillæg til alle Rentenydere pr. 1. Juli 1945 paa 100 Kr. til enlige og 170 Kr. til Ægtepar, hvilket Tillæg som anført af den daværende Socialminister tilsigtede at give Rentenyderne en økonomisk Hjælp for den allerede forløbne Tid. I Aar er der endvidere ydet Rentenyderne et Eengangstillæg af samme Størrelse som i Juli 1945, dog delt i to Portioner, den 1. Januar og den 1. April, og disse Tillæg var en Følge af, at det paa daværende Tidspunkt endnu ikke havde været muligt at gennemføre en Revision af Rentelovgivning.

Med Hensyn til Rabatordningen nævnte jeg allerede, da jeg fremsatte Forslaget til Rabatlovens Forlængelse, at Regeringen fandt det rimeligt, at Rentenyderne faar en samlet Hjælp og ikke henvises til at supplere Hjælpen med Rabatkort, og det er derfor min Tanke, at nærværende Lovforslag den 1. Juli skulde overflødiggøre Rabatordningen til Rentenydere. I denne Forbindelse skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at en Forhøjelse af Rentens Grundbeløb faar Virkning paa Understøttelsen til kronisk syge og til Personer, der oppebærer Kommunehjælp.

Jeg skal derefter, idet jeg i øvrigt tillader mig at henvise til Bemærkningerne til Lovforslaget, gøre nogle rent saglige Bemærkninger om det Forslag, som her er forelagt, idet jeg først skal omtale den Forbedring for samtlige Rentenydere, som Forslaget indeholder, og derefter den Del af Forslaget, som hidrører fra Aldersrenteudvalgets Betænkning. Denne Betænkningens Forslag er, som tidligere omtalt, medtaget i nærværende Forslag med visse Ændringer. Jeg henviser ogsaa til nævnte Betænkning, der tidligere er omdelt til de ærede Medlemmer.

Som bekendt blev Aldersgrænsen for at oppebære Aldersrente i 1937 af beskæftigelsesmæssige Grunde nedsat fra 65 til 60 Aar. Denne Aldersgrænse har vi haft tidligere, nemlig indtil Aldersrenteloven af 1922, hvor den blev forhøjet til 65 Aar. Begrundelsen for Forhøjelsen var dengang, at man ikke kunde anse Personer mellem 60 og 65 Aar for at være erhvervsudygtige. Det er ogsaa Regeringens Opfattelse, at